

KAMIOŮ KEM V AMERICE - 20.

Pondělí, 03. listopad 2014

Přemí tomhle je dání jsem moc peněz z nevydělal, podnik se mnou vymetal jízdy, které nikdo nechtl, na náklady zpět jsem čekal dlouho. Jak už jsem říkal, vyjeli jsme v pátek, a tak když jsem se vrátil v sobotu v ranních hodinách, jsem celý týden na nový odjezd.

Přemíce musí být nějaká cesta, jak se dostat k poště, sice budu mít doma, ale chvíli to vydržíme, naopak přemíce trochu peněz... Abych podniku ukázal, že se na mne mohou spolehnout, vzal jsem dobrovolně náklad, který nikdo nechtl, bylo to o Vánocích, datum dodání 26. prosince v Chicagu. Neměl jsem spolujezdce, druhý blbec se nenašel a já jel sám. Na cestě tam jsem právě na nákladě a s druhým ve společnosti seděl na truckstopu Petro v Joplin v Missouri, truckstop, jindy nacpaný k prasknutí, byl prázdný, místo obvyklých stovek trucků se nás tam králo jen několik. Mrzlo jen prázdnost, sněhu kolem hromady, bylo to krásné, jenže já chtěl být doma s Anílkou a Petrem; bylo mu tenkrát jedenáct. Seděl jsem ve společnosti v restauraci s telefonem u ucha a slzy mi tekly na smaženou rybu s bramborovým salátem. Tenkrát jsem se zapřel, že už nikdy, ale nikdy tohle neudělám. I kdyby měli z práce vyhodit, já nejedu. To jsem je netuší, že tohle dobrovolnou akcí jim sice ukážu, že se na mě mohou spolehnout, ale taky že jsem v, se kterým si mohou dělat co chtějí. Další noc jsem stál na dalším skoro prázdném truckstopu už blízko u Chicaga a protože Illinois je rovina, fučelo tam a bída. Po večere, kterou na počest Vánoc dávali zdarma, jsem zalezl do trucku a budu spát. Vítr fučel tak, že si klidně profukoval zavazadlymi dveřmi a mohl na podlaze snít. Vlezl jsem za volant a zajel jsem tak, abych měl kabinu schovanou za trailerem jako za větřným a teprve potom tam topení udělalo aspoň takové vlnění, že mi nešla pára od pusy. Nad ráno mě probudila znova zima, vítr se otočil. Znovu za volant a schovat se za trailer. To už jsme po parkovišti kroužili v kruhu. A cože to tak spáchal? Právě ruční dýlané olejomalby... Vyloužil jsem je, naložil jsem hliníkové jedno pouhých pro do Los Angeles a vyrazil k domovu. Čhtěl jsem být doma na Silvestra a tak jsem na to trochu

šel, lapa, spolehl jsem na to, že o Vánocích moc kontrol nebude. Nejistě jsem se s log book, je ujet o něco víc než mi hodiny povolují, ale napsat, že jsem zastavil dříve. První den jsem tedy podle logu dojel do Joplin ale ve skutečnosti o sto mil dál, do Tulsy v Oklahomě. V Oklahomě nejsou váhy, nic mi nehrozilo. Druhý den jsem jako vyjel o dvě hodiny dříve než doopravdy, takže v Tulse jsem byl v reálném čase, jen jsem nemusel vstávat ve čtyři ráno protože to já k smrti nerad. Společně jsem si, že další noc bych měl strávit v Tucumcari v Novém Mexiku a to už za vjezdovou váhou, takže zase není kontrola, kam až dojezu. Z Tulsy jsem vyjel dále v jemném dešti, ješit jsem si liboval, že se nemusím trmácet po ledě. Jenže jak jsem jel proti větru, drobný déšť začal namrzat a to na oknech vadilo. Foukání teplého vzduchu bylo naplno, ale přemí okamžik, kdy mi zbýval už jen pěticentimetrový nezamrzlý prouček u spodního rámu a já musel zastavit. Osekával jsem led z okna, na horním okraji to byla vrstva centimetry silná. Vyrobil jsem si tam prázor jako v tanku, ale za dvacet minut to bylo totéž. Bojoval jsem s ledem až do Oklahoma City, naštěstí jen do Oklahoma City, pouhých sto mil. Pak se poasí trochu umoudřilo a já si to sypal dál. Městem, kam jsem ten den mohl oficiálně dojet, jsem projel brzy odpoledne a teď abych si už dával pozor, protože tady už jsem kde nemám být. Jestli mě tady chytí, v lepším případě mě na osm hodin odstaví. V horším tomu přemí dají pokutu. Stmívalo se, když jsem projel Albuquerque, pak se setmělo úplně a začal padat sníh. Silnice bílá, krajina přemí pohádková, kdybych ovšem mohl koukat oknem srubu na Brdech a ne z okna trucku v Novém Mexiku.

Stav silnice na sněhu je nejlíp vidět ve zpětných zrcadlech. Dokud se za tebou pracuje, rozumějí samozřejmě, znamená to že to není zmrzlé a má se jednat; jet. Tak jsem jel co to šlo, truck uměl 65 mil za hodinu (asi 105 kmh). Až najednou na mě někdo volá rádiem, jestli mi to neklouže. "Proč by mi to mělo klouzat?" já na to. "No protože pod tím sněhem je led, ty blbče". Víc říkat nemusel, ale já měl strach sundat nohu z pedálu plynu, jen abych neudělal něco, co by mě mohlo dostat do smyku. Trvalo mi pár mil než jsem zpomalil natolik, že jsem se cítil aspoň trochu bezpečně. Truckstop ve městě Milan, na míli 76, už byl za mnou, to bylo tam, kde mě potkalo zprávu o ledu na silnici. Další truckstop je Giant, na míli 39, a já nemám na vybranou a musím dojet tam. Podotýkám, že to už jsem byl o 300 mil dál než jsem měl být, jel jsem už sedmáct hodin jen se zastávkami na vyčerpání. Exit na Giar mírného kopečka a musím sjet ješit; do dolíku na kálovatku. Už nesnášelo, led byl jasně viditelný, viděl jsem a přemí edstavoval jsem si sebe na něm. Přemí ed sjezdem z kopečka jsem skoro zastavil, jen abych jel co nejpomaleji dolů. Nenechám truck rozjet a snad nezačne klouzat a já budu moct odbočit. Bohužel, byl jsem teprve ve čtvrtině a už jsem cítil, jak se zadek trucku sune doprava, v zrcadle jsem viděl nezvyklý pohled na bok traileru. Tak teď už mám jedinou

šanci. Jestli se něco stane, a přemí jedou policajti, podívají se do log book, ne, raději na to nemyslet... Kopeček je rovně, pod ním několik mil rovina, snad to vyjde. Dupnul jsem na spojku, vyhodil rychlost a nechal to jet. Kopeček to byl opravdu malý, dole jsem měl na tachometru jen něco kolem šedesáti (96 kmh). Truckstop byl pochopitelně za mnou, přemí je v Gallupu na hranicích s Arizonou a ten už nesmím minout, musel bych přemí vjezdovou váhu do Arizony. Ješit 39 mil (63km) po tom zatraceném ledě a pak už zastavím. Unavený jsem byl tak, že už jsem po ani neviděl, devatenáct hodin jízdy... Přemí bývalo civilizace a já jsem byl ochoten věřit, že jsem tu noc jediný, kdo projel. Policajti jsem viděl nepotáně, ale měli moc práce s auty popadanými do přemí kopce. Osobní auta vyťahovaly vyprošťovací vozy, trucky tam nechávali na ráno a policajti odváželi přemí do motelů. Jak to, že mě preventivně neodstavili, to fakt nevím. Konečně se přemí mnou objevila světla Gallupu, to už jsem jel jen trochu rychleji a krokem, abych nedejbože zase neminul sjezd z dálnice. Povedlo se a odbočil jsem, dole je na kálovatce stopka, raději tam zastavím, nechci, aby mě teď chytily. Jenže zastavit nešlo - kola stála, ale já se nezadržitelně sunul kálovatkou. Až konečně truck zastavil, když to bylo trošku do kopečka. Jenže teď jsem se zase

Tak zpátky ku a hurá zpět do kopce na nájezd na dálnici. Až už to dál po ledě nešlo, rozjel jsem se zase dopředu, přemídal, šastně jsem se přemíehoupl přemí vyklenutí silnice a hurá na truckstop. Počten z minula za jsem pokračoval na rovině a nezabrdil, abych se ráno nemusel potýkat se zamrzlými brzdami. Ráno mě probudilo slunce, vylezl jsem do prosluněného, jiskřivého a mrazivého, sněhem zářícího dne, přemí ed sebou 290 mil Arizony. V Needles,

prvním mĚstĚ v Kalifornii, musím "jako" zĚstat na noc, protoĚže uĚ jsem "jako" ujel 360 mil v NovĚm Mexiku, ale to uĚ je vĚhou. Dojedu dnes aĚ do Los Angeles, rĚno napĚu do logu, Ě jsem vyjel ve tĚm, vyloĚím a domĚ. Fajn - nasr jsem se, vlezu do trucku, dĚm tam rychlost - a nic. Proboha, co je zase tohle? PĚ jsem na to brzy, jak byly v noci pneumatiky troĚku teplĚ, rozpustil se pod nimi snĚh, pak zase zmrzl, ale pod vĚhou trucku se tam udĚlalo takovĚ zrcadlo, Ě se kola protĚla a jĚ se ani nehnul. ZkouĚ jsem co se dalo, ale nic platno. Jel okolo jakĚsi mĚstnĚ obyvatele a protoĚ jsem stĚl hned vedle silnice, vidĚl co se dĚje. "PoĚkej," zavolal na mnĚ, "jĚ ti pomĚu". ZpĚ mne se svĚm osobnĚm autem, z kufru vytĚhl takovĚ jen trochu lepĚ; ĚmetĚ z psa a zapĚhnul za sebe. JĚ na to koukal a nechtĚl vĚtĚ vlastnĚm oĚm. Nahnal mnĚ do kabiny, jĚ se "rozjel", on se mnou Ěkubnul asi o tĚ milimetry, moje kola se zachytila na drsnĚm ledĚ a jĚ je! Vyjeli jsme aĚ na silnici, tam mnĚ odvĚzal, jĚ mu podĚkoval a jeli jsme kaĚdĚ po svĚch. NoĚnĚ mĚra jakoby neexistovala, slunĚko led na silnici rozpustilo, bylo to jako pouhĚ zlĚ sen... den jsem do Los Angeles dojel, rĚno vyloĚil a naveĚer jsem byl skuteĚnĚ doma. Ě jsem si ale toho veselĚho Silvestra letos zaslouĚil. MICHAL